

Utrwaloną zasadą jest, że ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do znaków towarowych zgodnie z art. 8 ust. 1 b) rozporządzenia nr 40/94 dokonywana jest na dwóch odrębnych etapach: najpierw dokonywana jest pierwsza analiza porównawcza zarówno oznaczeń, jak i towarów, a następnie dokonywana jest całościowa ocena uzyskanych wyników, mająca na celu stwierdzenie, czy przeciętny konsument danych towarów mógłby uznać, że pochodzą one od tego samego przedsiębiorstwa lub od przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo. Jeśli chodzi zwłaszcza o porównanie oznaczeń badanie zmierzające do określenia stopnia podobieństwa powinno uwzględniać zarówno ich wygląd zewnętrzny, jak i aspekt fonetyczny oraz koncepcyjny, by można było sformułować całościową ocenę opartą na ogólnym wrażeniu wywieranym przez te znaki towarowe, ze szczególnym uwzględnieniem ich elementów odróżniających i dominujących.

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia ww. zasady, oraz że wykluczył istnienie wszelkiego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, opierając się wyłącznie na wyglądzie zewnętrznym spornego znaku towarowego z pominięciem pozostałych czynników, których nie wolno zignorować i które wpływają na całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnoszący odwołanie twierdzi również, że zaskarżony wyrok jest oczywiście wewnętrznie sprzeczny i nielogiczny.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Départemental des Pensions Militaires du Morbihan z dnia 7 września 2005 r. w sprawie Ameur Echouikh przeciwko Secrétaire d'État aux anciens combattants

(Sprawa C-336/05)

(2005/C 296/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 15 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Départemental des Pensions Militaires du Morbihan (trybunał ds. emerytur wojskowych) z dnia 7 września 2005 r. w sprawie Ameur Echouikh przeciwko Secrétaire d'État aux anciens combattants (sekretarz stanu ds. weteranów).

Tribunal Départemental des Pensions Militaires du Morbihan zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy postanowienia art. 64 i 65 Układu Eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z

jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli w dniu 26 lutego 1996 r., mają bezpośredni skutek?

2. W przypadku gdyby, z jakiegokolwiek powodu, ów Układ Eurośródziemnomorski nie znajdował zastosowania niniejszej sprawie, czy należy uznać, że bezpośredni skutek mają przepisy art. 40-42 układu o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Maroka sporządzonego w Rabacie w dniu 27 kwietnia 1976 r., który miał zostać zastąpiony przez ten Układ Eurośródziemnomorski?

3. Czy obywatel Maroka, który służył pod rozkazami i pod sztandarami Państwa Członkowskiego, nawet poza granicami tego ostatniego, mieści się w kategorii „pracowników”, o której mowa w art. 64 i 65 ww. Układu Eurośródziemnomorskiego oraz w art. 40-42 ww. układu o współpracy z 1976 r.?

4. Niezależnie od bezpośredniego skutku ww. przepisów układów z Królestwem Maroka z 1976 r. oraz z 1996 r., czy obywatel Maroka — zakładając, że mieści się w kategorii „pracowników”, o których mowa w ww. przepisach dotyczących wspólnotowego porządku prawnego — może dochodzić bezpośredniego zastosowania ogólnej zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, gwarantowaną przez art. 12 Traktatu WE oraz art. 14 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności?

5. Czy wojskowa renta inwalidzka, której domaga się obywatel Maroka służący pod rozkazami i sztandarami Państwa Członkowskiego z tytułu następstw wypadku lub choroby zaistniałej w czasie służby wojskowej, wchodzi w zakres wynagrodzenia za pracę, o którym stanowi art. 64 ww. Układu Eurośródziemnomorskiego z 1996 r., czy świadczeń z tytułu zabezpieczenia społecznego, o których stanowi art. 65 tego układu?

6. Czy art. 64 i 65 Układu Eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony, sporządzonego w Brukseli w dniu 26 lutego 1996 r., a przed jego wejściem w życie art. 40-42 układu o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Maroka sporządzonego w Rabacie w dniu 27 kwietnia 1976 r., albo — subsidiarnie — art. 12 (dawniej 6) Traktatu WE i art. 14 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sprzeciwiają się temu, by Państwo Członkowskie mogło powołać się na restryktywne przepisy ustawodawstwa wewnętrznego, związane z przynależnością państwową obywatela Maroka w celu:

— odmowy skorzystania przezeń z wojskowej renty inwalidzkiej, która byłaby przyznana, bez tego ograniczenia, jego własnym obywatelom, stale — jak on — zamieszkującym na jego terytorium, znajdującym się w tej samej sytuacji jak on i służącym pod jego sztandarami na tych samych warunkach, co on?

— zastosowania w stosunku do niego warunków odmiennych od tych stosowanych wobec swych własnych obywateli co do przyznania, sposobu wyliczenia i okresu wypłaty rent wojskowych mających na celu odszkodowanie za następstwa wypadku lub choroby, które związane są ze służbą pod jego sztandarami?

7. Czy okoliczności, że zainteresowany nie pracował w dniu złożenia wniosku o rentę wojskową oraz że wypadek lub choroba uzasadniająca ten wniosek miała miejsce podczas okresu czynnej służby w odległym czasie, tj. między dniem 19 sierpnia 1949 r. a dniem 16 sierpnia 1964 r. poza terytorium Państwa Członkowskiego, w tym przypadku w Sajgonie, mogą wpłynąć na treść odpowiedzi udzielonej na zadane wcześniej pytania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberlandesgericht München z dnia 9 września 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Stefanowi Kremerowi

(Sprawa C-340/05)

(2005/C 296/27)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 19 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberlandesgericht München z dnia 9 września 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Stefanowi Kremerowi.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy przypadku osoby, której władze administracyjne w Państwie Członkowskim (państwo pobytu) odebrały prawo jazdy lub nie zezwoliły na jego uzyskanie z uwagi na to, że ponowne uzyskanie prawa jazdy w państwie pobytu podlega wymogowi, zgodnie z którym wnioskodawca zobowiązany jest wykazać swoją zdolność na podstawie medyczno-psychologicznej opinii zgodnie z zasadami uregulowanymi w prawie państwa pobytu, a osoba ta nie przedstawiła tego dowodu i następnie — przed upływem okresu zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego w państwie pobytu — uzyskała prawo jazdy w innym Państwie Członkowskim (państwo wystawienia).

Oberlandesgericht München zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy w tego rodzaju przypadku art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/439/EWG⁽¹⁾ dopuszcza ustawowe uregulowanie państwa pobytu, zgodnie z którym z prawa jazdy wydanego w państwie wystawienia można korzystać jedynie na wniosek i po dokonaniu weryfikacji, czy przesłanki zastosowania środków określonych w art. 8 ust. 2 dyrektywy przestały istnieć?

Czy też z ustanowionego w art. 1 ust. 2 dyrektywy obowiązku wzajemnego uznawania praw jazdy, jak również z obowiązku zawężonej wykładni art. 8 ust. 4 dyrektywy wynika, że państwo pobytu zobowiązane jest uznać ważność prawa jazdy bez uprzedniego wszczęcia postępowania kontrolnego, a jedynym przysługującym mu uprawnieniem jest odebranie prawa do korzystania z prawa jazdy w państwie pobytu w przypadku zaistnienia (dalszego istnienia) przyczyn uzasadniających zastosowanie środków określonych w art. 8 ust. 2 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 237, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-355/05)

(2005/C 296/28)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 22 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Bernharda Schimę i Doyin Lawumni, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Irlandii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 33 dyrektywy 2003/55/EWG⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE, poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do stosowania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o ich przyjęciu.
- 2) obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, str. 57.